

Autor: Kerry Bolton

Komunismus se sice zhroutil, ale kulturní studená válka pokračuje, oděná do hávu „osvobozování“ států považovaných za nedostatečně „demokratické“. Amerika tak dnes má svou vlastní verzi Trockého „permanentní revoluce“, již američtí stratégové nazývají „permanentní konflikt“. S tímto termínem podle všeho přišel v článku téhož jména přední vojenských stratég major **Ralph Peters**, který pracoval mj. pro úřad **Deputy Chief of Staff for Intelligence (DCSINT)**. Jeho práce jasně ukazuje „převrácení kultury“ coby promyšlenou strategii globální nadvlády; připomíná nám tak, že režim šířitelů zvrácené kultury má dnes k dispozici technologické prostředky nesrovnatelně silnější a všudypřítomnější než filmy a literatura Yockeyho epochy:

Vstoupili jsme do věku trvalého konfliktu...

Stojíme na prahu nového amerického století, v jehož průběhu dále zbohatneme a navýší se naše kulturní a politická síla. To ovšem vyvolá také bezprecedentní vlnu nenávisi.

Informace eliminují tradiční povolání i kultury; svádí a zrazují, přesto však zůstávají nezranitelné. Jak podniknout protiútok na informaci, již ostatní obrátili proti vám? Neexistuje žádné účinné řešení – kromě vytvoření soupeřícího narativu. Jednotlivcům a kulturám, které se nedokáží připojit nebo soupeřit s naším informačním impériem, tak zůstává jediná možnost – cesta do zapomnění. Pokus íránských mulláhů vyhlásit nezávislost na modernitě neuspěl, i když se mrtvola v turbanu pořád ještě potlouká po ulicích. Informace, od internetu po rockerská videa, se nedá spoutat – a fundamentalisté nedokáží kontrolovat své děti. Naše oběti se nám hlásí z vlastní vůle. 1]

Podle Peterse je toto Spojenými státy vedené „globální informační impérium“ „dějinnou nevyhnutelností“. Jeho slova jako by vypadla ze stránek Marxových spisů, stejně jako „permanentní konflikt“ zjevně dává vzpomenout na klasický trockismus. Takto vypadá „kulturní revoluce“ zaštitěná silou amerických zbraní. Peters pokračuje:

Intelektuálové celého světa se rádi vymezují proti „americké kultuře“, naši domácí kritici často patří k těm nejhlasitějším. Význam tradičních intelektuálních elit ale nesmírně upadá a v jejich úloze je nahrazují zástupci elit jako Bill Gates, Steven Spielberg či Madonna, případně pak ti úspěšnější z politiků, kteří nejzdatněji vnímají směr populárního vkusu a přizpůsobují mu svou image i obsah. **Současná americká kultura je tou nejmocnější v dějinách - a ke svým protivníkům také nejméně milosrdná.** I když se tak některé další kultury, jako třeba ty orientální, zdají být dostatečně silné, aby přežily nápor adaptivních chování, většina jich dost silná není. Génus a tajná zbraň americké kultury se skrývá v tom, co se elitám hnuší: naše kultura je první skutečně lidová kultura. Klade důraz na pohodlí, lehkost a přináší masám požitek. Stali jsme se tak snem i noční můrou Karla Marxe. (Zdůraznění K. Bolton, i dále.)

Petersova fanatická mesianistická proroctví o „americkém století“ připomínají Huxleyho *Konec civilizace*, kde si elity kontrolu nad masami udržují nikoliv hrubou silou, ale bezmyšlenkovitým opojením, návykem na dětinskost – tedy vším, co je od dovršení „druhé americké revoluce roku 1933“ všeobecně pokládáno za „americké“. Peters pokračuje:

Sekulární i náboženští revolucionáři našeho století se opakovaně dopouštěli téhož omylu, když uvěřili, že dělníci světa nebo věřící se prostě nemohou dočkat, až se večer vrátí domů a otevrou Marxe nebo Korán. Joe Sixpack, Ivan Tipičnij i Ali Quat (u nás „Pepa Novák“ – pozn. DP) si ale mnohem raději pustí Pobřežní hlídku. Americe to došlo, a toto poznání umíme skvěle využívat. **Naše kulturní moc zabrzdí dokonce i ty kultury, jež se nám nepodaří zcela vykotlat.** V kulturním (či vojenském) souboji nejsou žádní „rovnocenní soupeři“. **Naše kulturní impérium vyvolává v na něm závislých - mužích i ženách po**

celém světě - nehasitelnou žízeň. Za výsadu rozbití svých iluzí jsou navíc ještě ochotní zaplatit.

„Permanentní konflikt“ je bojem za světovou kulturní revoluci, v němž jsou ozbrojené složky nasazovány coby poslední instance proti vzpurným státům, jako tomu bylo v případě Srbska a Iráku. Svět tak má být ve víru neustálé změny, bez pevných opor, což Peters označuje za americkou „sílu“ – tradičnější a usazenější způsob života se totiž vzpíná průmyslovému, technickému a ekonomickému darwinistickému lineárnímu modelu dějin coby „nekonečného pokroku“. Peters dodává:

Nebude mír a v každém libovolném okamžiku našich životů budou po světě v nejrůznějších podobách probíhat četné konflikty. Novinové titulky se sice budou věnovat násilným střetům, větší význam a trvalejší dopad ale budou v konečném účtování mít střety kulturní a hospodářské. Faktickou úlohou amerických ozbrojených sil tak bude zajistit svět dostatečně bezpečný pro naše hospodářství a přístupný naší kulturní ofenzivě. Za tím účelem budeme muset zabít pěknou řádku lidí.

Peters mluví o pokusech některých kultur asertivně zachovat své tradice a znovu zdůrazňuje „nakažlivě požitkářskou“, huxleyovskou povahu této univerzální kulturní distorze. Opakovaně vyjadřuje víru v historickou nevyhnutelnost a směřování „odmítačských“ (*sic*) režimů na Trockého slovy „smetišť dějin“. Yockeyho „kulturní distorze“ se tak u Peterse stává dokonce „nákazou“.

Jistě, cizí kultury se pokoušejí – zpravidla s omezeným úspěchem, pokud vůbec – ochránit své ohrožené identity a uniknout našemu vlivu. ***Ale americká kultura je nakažlivá, mor rozkoše, na který nemusíte zrovna umřít, aby jí byla oslabena vaše integrita nebo konkurenceschopnost.*** Už jen samotný boj těchto kultur proti americké kulturní invazi jim totiž osudově odčerpává energii potřebnou pro budování budoucnosti. Neměli bychom se tak obávat vzestupu fundamentalistických či odmítačských režimů, protože *de facto* jsou pojistkou neúspěchu těchto národů a navýší naší relativní sílu.

Michael Ledeen (bývalý konzultant pro americký National Security Council, ministerstvo zahraničních věcí i obrany a dnes spolupracovník Nadace pro obranu demokracií, dalšího subjektu za „změnami režimů“) vyzývá v podobném duchu jako Peters Spojené státy k dovršení jejich „dějinného poslání“: „vývozu demokratické revoluce“ po celém světě. Oba dva pokládají tuto světovou revoluci za nedílnou součást „války proti terorismu“, dodávají však, že skutečným „dějinným posláním“ USA je a vždy byla „světová revoluce“. V neokonzervativním časopise *National Review* Ledeen píše:

... jsme jedinou skutečně revoluční zemí na světě, a to už více než dvě století. Tvůrčí destrukce je naším prostředním jménem. **Děláme to automaticky** – a proto nás tyrani tolik nenávidí a cítí puzení nás napadnout.

Oba také jednohlasně potvrzují základní zásadu kulturní morfologie: studium života *kultury coby organismu*, když mluví o „destruktivním poslání“ Ameriky jako o něčem, co dělá „automaticky“ (*sic*); **podle Ledeen a tedy toto chování představuje niterný rys amerického kulturního organismu, vnitřní organický imperativ.**

Svoboda je naší nejničivější zbraní a utlačované obyvatelstvo fanatických režimů naší největší výhodou. Musejí vidět a slyšet, že jsme s nimi a že posláním Západu je osvobodit je a nastolit v jejich zemích takové vlády, které budou respektovat jejich svobodu i je samotné.

Ledeen mluví o misi či poslání, což dodává celé jeho tezi mesianistický nádech, ale stejně jako všichni obhájci globální hegemonie kulturní distorze samozřejmě ji popisuje jako „západní poslání“, což je skoro stejně vypočítavě klamavé jako pasování USA do role vůdce „svobodného Západu“ v údajném boji proti „komunismu“ za studené války, v níž skutečnou bylo strategií šíření té nejničivější formy bolševismu: trockismu. 2] Ledeen mluví o vývozu revoluce nomenklaturou kovaného trockisty starého stříhu, přestože se označuje za hlas amerického „konzervatismu“. Tento domnělý konzervatismus by ostatně pro Yockeyho jistě představoval prvek „kulturní retardace“ *par excellence*, projev zkorumpované „vůdcovské“ vrstvy podle jména, jež se stává užitečným idiotem převracečů kultury. Nezapomínejme, že i sám americký neokonzervatismus vznikl metamorfózou trockismu v alchymistickém tyglíku antistalinismu studené války. 3]

Ledeen tak bolševickým jazykem mluví o vývozu „demokratické revoluce“ a vyjadřuje americkému režimu vděk a uznání za svržení vlád sovětského bloku i bělošské vlády v Jižní Africe, tedy režimů, jež byly každý svým způsobem anachronismem v „novém světovém pořádku“, a tak musely odstraněny – podobně jako dnes islámské státy v zájmu toho, co krypto-zednář George H. W. Bush v době první války proti Iráku nazval „novým světovým řádem“. Všimněme si, že Ledeen mluví o „dějinném poslání“ Ameriky a jejím „revolučním břemenu“ mesianistickou terminologií odrážející smýšlení Marxe a Trockého – a jako by nechtěl nikoho nechat na pochybách o kořenech pohledu na svět amerických neomesianistů, užívá navíc velice případného výrazu „chucpe“.

... Znovu tak nastal čas vyvážit demokratickou revoluci. Škarohlídi, podle kterých to není možné, by si měli vzpomenout na 80. léta, kdy jsme se postavili do čela globální demokratické revoluce, jež svrhla tyrany od Moskvy až po Johannesburg. I tehdy různí chytráci tvrdili, že to není možné a vysmívali se *chucpe* Ronalda Reagana, který prohlásil, že se sovětskými tyrany je amen a vyzval Západ, aby

začal vážně přemýšlet o postkomunistické éře. Zničili jsme sovětskou říši – abychom se následně v momentu triumfu ve 3. světové válce 20. století od svého dějinného poslání odvrátili. Jak už jsem ale tehdy napsal, vždy, když tak Amerika učiní, naše nepřátele to povzbudí a posílí – a tak nás nakonec vždy začnou znovu zabíjet. Přesně k tomu došlo a my tak museli znovu pozvednout své revoluční břímě a svrhnout despotické režimy, jež umožnily nenávistné události 11. září.“ 4]

Americký paleokonzervativce **Joe Sobran** v roce 2001 o tomto světě napsal:

Antiamerikanismus přestal být pouhou módou mezi marxistickými vysokoškoláky; dnes jde o hlubokou reakci tradičních společností **proti cukrem i bičem zvenčí vnučované korumpující modernizaci**. Tváří tvář dnešní Americe tak v sobě křesťanský Arab objevuje nečekané sympatie ke svému muslimskému nepříteli. 5]

„Washingtonský bolševismus“ bychom dnes stejně dobře mohli nazvat „neokonzervatismem“. Jakkoliv se to na první pohled může jevit paradoxně a bezmála absurdně, z širší perspektivy získané aplikací Yockeyem rozvíjené kulturní morfologie, jež se místo povrchních znaků soustředí na ducha či vnitřní imperativ dané doktríny, to dává smysl. „Bolševismus“ v tom případě totiž označuje všechno inherentně ničivé povahy, co využívá manipulaci mas. Proto považoval Yockey americké demokratické „zásady“ za fundamentálně komunistické, když obě formy materialismu vzešly z téhož *zeitgeistu* 19. století:

Klíčové hodnoty komunismu jsou totožné s těmi liberálnědemokratickými... Hlavní rozdíl v liberálnědemokratické a komunistické praxi spočíval v zintenzivnění tohoto kréda tam, kde se v ovzduší komunismu staly politickými... 6]

Apologeti americké globální hegemonie, kteří dnes zásady nastolené „revolucí roku 1933“ 7] nazývají „neokonzervatismem“, často skutečně ideologicky vzešli z bolševických či menševických kruhů odlišných – vlastně spíše úplně protikladných – od toho, co americký filozof **Paul Gottfried** nazývá „paleokonzervatismem“. Neokonzervativní hnutí hojně čerpalo z trockismu, často přímo skrze CCF a nikdy vlastně neztratilo svůj v zásadě neotrockistický charakter. Sám jsem se to snažil vysledovat zpět k rozkolu Trockého se Stalinem nebo tomu, co Yockey označoval za dichotomii slovanského a židovského bolševismu, a odtud k různým frakcím americké levice v čele s operativcem CIA Sidney Hookem a především pak trockistou Maxem Shachtmanem. Tyto segmenty americké levice se nakonec staly odporem ke stalinismu natolik posedlími, že pomohly zformovat ideologickou základnu ideologie i operací studené války, které se po jejím skončení transformovaly v jiné metody, využitě ve službách šíření „globální demokratické revoluce“. 8] Bojovníky studené války se ale nestali jen Hook a Shachtman, ale také vdova po Trockém Natalia Sedovová, která opustila 4. Internacionálu a postavila se za americký zásah v Koreji. Stejně jako Shachtman totiž vnímala SSSR jako

hlavní překážku nastolení světového socialismu. 9]

Z tohoto prostředí vyšel také dříve zmíněný NED, který po skončení studené války zaujal místo překonaného CCF a dodal „washingtonskému bolševismu“ nové směřování. Tato organizace vznikla roku 1983 z popudu shachtmanovce Toma Kahna (AFL-CIO), který navázal síť sociálnědemokratických kontaktů napříč sovětským blokem, Afrikou a Latinskou Amerikou. Prvním prezidentem NEDu se v roce 1984 stal další shachtmanovec a zakladatel Social Democrats USA Carl Gershman. Erární peníze na šíření světové revoluce pak skupině v americkém Kongresu obstaral George Agree. 10]

Když v roce 1948 Yockey vydal *Impérium*, považoval Rusko za cizí entitu, neslučitelnou se západním kulturním organismem – a tím pádem „vnějšího nepřítele“ Evropy. 11] Tento postoj je patrný i jeho posledním díle, *The World in Flames: An Estimate of the World Situation* (Svět v plamenech: Zhodnocení světové situace), napsaném krátce před jeho smrtí v roce 1960. **Konzistentně tak v případě americko-ruského konfliktu doporučoval Evropě neutralitu, jakkoliv dlouhodobě vnímal ruskou okupaci Evropy jako méně škodlivou pro její kulturní organismus než okupaci americkou, a věřil také v možnosti pozápádnění ruského agresora.** Narůst počtu neutrálních zemí vnímal jako pozitivní vývoj na světové scéně, zejména pak rozmach arabského nacionalismu, jehož ústřední postavou v té době byl „energický velikán“ Násir. 12] Obrozený islám pokládal za překážku světovému sionismu, která současně neposiluje „ruso-čínskou moc“. V tom, že Rusko a Čínu vnímal jako blok, se však Yockey velice zásadně mýlil – neexistoval v Yockeyho době a neexistuje ani dnes, navzdory dočasným aliancím – sňatkům z rozumu. Jeví se jako velice pravděpodobné, že Amerika s Čínou vytvoří mocenský blok k neutralizaci Ruska, stejně jako učinily v 70. letech. Tento závěr je v souladu s Yockeyho kulturní morfologií, jakkoliv rusko-čínský konflikt otevřeně propukl až krátce po jeho smrti. 13]

Podobně jako v obrodě islámu viděl Yockey v Latinské Americe blok, jenž by se mohl stát trnem v patě plutokracie, když odkazoval na příklad Kuby. V posledních letech Chávezova Venezuela aktivně usiluje o vytvoření kontinentální bolívarske aliance, vymezuje se proti USA i sionismu – a to vše s podporou Ruska. 14]

Rusko v sobě nese řadu možností a zůstává poslední alespoň do jisté míry věrohodně „barbarskou hordou“ s dostatečnou očištnou silou spláchnout špínu rozkladu, jež pohltila „Západ“ ve fázi jeho úpadku. Rusko i nadále projevuje odolnost proti viru „demokracie“, navzdory nejlepším snahám „agentů kulturní retardace“ – Gorbačova s Jelcinem. Rusko je, jak řekl Yockey, věčně „rolnické“, a tím pádem imunní před dekadencí megalopolí. Vypořádání se ruského režimu s oligarchy je známkou kulturního zdraví. I když se nad možností vytvoření organické rusko-západní civilizace vznášejí pochybnosti, nejde o bezprecedentní ideu: De Gaulle navrhoval „jednotnou Evropu od Atlantiku po Ural“, 15] zatímco jiný francouzský geopolitický myslitel Olivier Vedrine na rozdíl od Yockeyho považoval Rusko za „evropské“ a vyzýval tak ke zformování jednotné fronty. 16] Situace ve světě se sice od Yockeyho smrti změnila, jeho analytické metody však neztrácejí na své platnosti – a to ani tam, kde vedou k odlišným závěrům ohledně Ruska, Číny a USA, než k jakým dospěl sám Yockey. Jak ale ukazuje mj. jeho reakce na pražské procesy s vlastizrádcí z roku 1952, byl to v první řadě

realista, schopný na základě nových okolností zásadně přehodnotit premisy svého vlastní myšlení.

Poznámky:

1] Ralph Peters, "Constant Conflict," *Parameters*, Summer 1997, s. 4-14.

2] K. R. Bolton, "America's 'World Revolution:' Neo-Trotskyite Foundations of US Foreign Policy," *Foreign Policy Journal*, 3. května 2010. <http://www.foreignpolicyjournal.com/2010/05/03/americas-world-revolution-neo-trotskyist-foundations-of-u-s-foreign-policy/>

3] K. R. Bolton, "America's 'World Revolution.'"

4] Michael Ledeen, "Creative Destruction: How to Wage a Revolutionary War," *National Review* online, 20. září 2001.

5] Joe Sobran, konzervativní katolický sloupkař, "Why?," *SOBRAN'S — The Real News of the Month*, díl 8, č. 11 (listopad 2001).

6] Yockey, "Proclamation of London," s. 13.

7] A nedal by se za zvěstovatele této „americké revoluce“ označit Woodrow Wilson?

8] Jak o tom mluvil prezident Bush na konferenci NEDu v roce 1983 (**??2003?**), když prohlásil, že stejně jako došlo za vlády Reagana k „osvobození“ sovětského bloku, nastartuje on sám „osvobození“ muslimského světa. Fred Barbash, "Bush: Iraq Part of 'Global Democratic Revolution': Liberation of Middle East Portrayed as Continuation of Reagan's Policies," *Washington Post*, 6. listopadu 2003.

9] Natalia Sedovová Trocká, 9. května 1951, Mexico City, dopis vedení 4. internacionály a Americké socialistické dělnické strany, *Labor Action* ze 17. června 1951.

10] Bolton, "America's 'World Revolution.'"

11] *Imperium*, s. 586.

12] Yockey, "The World in Flames: An Estimate of the World Situation," VI.

13] Bolton, "Russia and China: An Approaching Conflict."

14] Bolton, "An ANZAC-Indo-Russian Alliance? Geopolitical Alternatives for Australia and New Zealand," *India Quarterly*, díl 6, č. 2 (srpen 2010), s. 188.

15] Yockey sice o De Gaulleovi mluvil jako o „idiotovi“, přesto v něm viděl ztělesnění

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

evropské touhy po neutralitě a dodal, že „idiot nakonec může spasit Evropu“, protože jej „nevědomky osvítila“ tato „duchovní síla“. Yockey, „The World In Flames,“ VI.

16] Olivier Vedrine, „Russia is indeed a European country,“ září 2009. Citováno v Bolton, *India Quarterly*, s. 188-89.

Třetí část článku Kerryho Boltona **A Contemporary Evaluation of Francis Parker Yockey, Part 3** vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 1. října 2010.